

РЕШЕНИЕ

№ 5901

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10119** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е ПЪРВОНАЧАЛНО ПРЕДЯВЕНА искова молба на К. Д. И. ЕГН [ЕГН], предявена срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ за изплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 10 000лева, претърпени в периода от 27.06.2008г. до 05.08.2015г., от противоправни действия и бездействия на специалисти от здравните служби на ответника, изразяващи се в липса на лечение на откритото му през 2015г. заболяване пароксизмална шизофрения, вследствие на което симптомите са се изострили и състоянието на ищеца се е влошило.

С решение №5854 от 15.10.2021г. по адм.2636/2020г. на АССГ е отхвърлен иска за периода от 27.06.2008 г. до 03.03.2015 г. като погасен по давност, а и за периода от 04.03.2015 г до 05.08.2015 г. –като неоснователен и недоказан.

С РЕШЕНИЕ №5854 от 15.10.2021г. по кад №4736/21г. на АССГ –решението на АССГ е отменено в ЧАСТТА за периода от 04.03.2015г. до 05.08.2015г. и делото е върнато на настоящия състав за ново разглеждане, поради допуснатото съществено процесуално нарушение по даване ход на делото.

В съдебно заседание ищецът поддържа лично иска си и заедно с адв.К.. Уточнил е, че върху главницата претендира и лихви.

Ответникът, чрез юрк.В., оспорва исковата претенция като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на иска и предлага да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА ПО ДЕЛОТО И ДОКАЗАТЕЛСТВА НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНО:

На първо място следва да се маркира, че ищецът първоначално е претендирал сумата от 10 000лв. за целия исков период без да уточни по колко лева на месец, което е било необходимо, тъй като понастоящем за периода от 27.06.2008г. до 03.03.2015г. решението на АССГ е влязло в сила, поради отхвърлянето на претенцията като погасена по давност. Следва да се съобрази, че въпреки, че касационната инстанция е установила съществено процесуално нарушение /неправилно даден ход на делото и нарушено право на защита/ –не е върнала иска в цялост, а само за периода за периода от 04.03.2015г до 05.08.2015г. като не може да се приеме, че е предмет на разглеждане иска за цялата сума от 10 000лв. отново. Този размер обаче макар да не е уточнен е уточняем т.е. ищецът е претендирал сумата от 10 000лв. за периода от 27.06.2008г. до 05.08-2015г. или за 85 месеца, което прави по 117,65лв. месечно. С оглед изложеното – за периода, за който делото е върнато на настоящия съд –т.е. от 04.03.15г. до 05.08.2015г. претенцията е за 5 месеца или търсената сума е 588,23лв.. Само за тази сума с оглед периода състава намира, че следва да разгледа претенцията, ведно с лихвата. За останалата част с оглед периода –има влязло в сила отхвърлително решение. Да се приеме, че предмет на делото пред настоящия съд е искът за цялата сума от 10 000лв., означава да има отхвърляне само за период, но не и за размер, което е недопустимо. Искът има конкретен фактически състав и той освен размер, обхваща период и съответните действия/бездействия. Отделно, ако изводите на състава са неправилни или по пътя на тълкуването /на отменителното решение на АССГ/ за това за каква сума е върнат иска, или по пътя на допълването, при касационно оспорване-на въпроса може да се даде отговор.

От фактическа страна се установява следното:

В становището си ответникът възразява, че по отношение за част от периода има влязло в сила решение. Приложено е решение №10 от 05.01.2022г. по адм.дело №142/20г. на Административен съд-Пазарджик, видно от което л.27- за периода от 22.04.2015г. до 22.07.2015г. ГДИН е осъдена да заплати неимуществени вреди от 2500лв. на И. за незаконосъобразни действия на длъжностни лица при затвора -С.. В диспозитива на решението не е визирано какви действия, но видно от мотивите се касае за бездействие относно предприемането на адекватни мерки за лекуване на зависимостта му към наркотици и лекуване на неговите психически заболявания, че не бил настанен в защитена група и спално помещение, че не бил допускан до беседи с психолог. В мотивите на решението не е посочено какъв е размера на вредите за нелечението на наркотичната му зависимост и какъв е отделно за нелечението му на психическото му заболяване "пароидна шизофрения". Изложеното е предвид факта, че лицето търси вреди в настоящето производство само за нелечението на откритата му пароидна шизофрения. Въпреки изложеното периода е от 22.04.2015 до 22.07.2015г., докато по настоящето дело е от 04.03.2015г. до 05.08.2015 и предвид това, че претенцията касае и бездействия на ответника и по отношение на психическото му заболяване, то съдът намира, че за периода от 04.03.2015г. до 22.07.2015г., поради влязлото в сила решение на АС-Пазарджик същата е неоснователна.

За периода от 22.07.2015г. до 05.08.2015г. се съобразява следното:

Лицето е диагностицирано с психиатрично заболяване – „Наркомания.

Кокаинов тип. Промяна на личността“ през 2005г. във връзка с провеждане на хирургично лечение, поради поглъщане на чуждо тяло / вж Епикриза л. 9/.

Установява се, че по време на престоя си в местата за лишаване от свобода, И. е лекуван многократно, като са му поставяни последователно диагнози „Психопатия. Невротична декомпенсация“, „Смесено тревожно – депресивно разстройство“.“Зависимост към алкохол, кокаин и амфетамин“.“Асоциално поведение“.“Параноидна шизофрения“ – в този смисъл са представените по делото доказателства -епикризи от 2008г., 2009г., 2012г. , 2014г. 2015г. на л.10-л.16. Тези диагнози са потвърдени и при последващи прегледи и хоспитализации през 2017г., 2018г. и 2019г. /л.17-л.20/, както и в Експертно решение №0545 от 18.02.2020г. /л.69/. В същото е поставена обобщена диагноза „Специфични разстройства на личността“, като е констатирано, че освидетелстваният страда от „личностово разстройство от емоционално-неустойчивия кръг, с персистиращи невротични и тревожно-хиподепресивни оплаквания“. Посочено е също, че липсват убедителни данни за психопатологична продукция.

Пред настоящия съд – е разпитан св. Н. А.. Видно от показанията му през 2014-2015г. често се е виждал с ищеца на карето на затвора. Същият му се е оплаквал, че е имал проблеми от психическо естество /чувал гласове/, сигнализирал е съответните органи в затвора, но не му е било обръщано внимание, не са му давани лекарства и не е бил преглеждан. С оглед на това е бил нервен, дори агресивен. След 2014г. дори е станал още по-нервен и агресивен. Също от другите затворници е чувал, че не са го лекували и ищецът се е ядосвал за това.

ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

За да се уважи исковата претенция на И. за периода от 22.07.2015г. до 05.08.2015г. /тъй като за останалия период от 04.03.2015г. до 22.07.2015г.-същата е неоснователна предвид влязлото в сила решения по спора на АС-Пазарджик по адм.дело №10/05.01.2022г. и следва на това основание да се отхвърли/ трябва безспорно ищецът да установи, че през този период ответникът е бездействал чрез свой служител по отношение на претенцията за заболяването му. Видно от исковата молба изброено е, че не е проведено адекватно лечение и поставянето на различни диагнози, като едва на 05.08.2015г. е установено, че страда от „пароидна шизофрения“. Следва да се има предвид, че настоящият състав е изискал от ищеца да уточни в какво се състоят бездействията на ответника и ищеца с молба от 09.05.2022г. на л.90 е посочил, че за периода от 04.03.2015г. до 05.08.2015г. не му е подигурено достъп до медицински преглед, лечение и терапия. Твърди, че още от 20.03.2014г. е установено, че страда от психично личностно разстройство.

Видно от исковата молба лицето се позовава на чл.6, ал.1 от Наредба №2, че всеки служител, който има контакт със затворник е отговорен за неговото здраве. Има и позоваване на чл.30, ал.1, че при съмнение за психично разстройство психологът съвместно с медицинския център правят психиатрични изследвания на л.с. Следва да се има предвид, че чл.6, ал.1 въвежда общо задължение, конкретното такова е разписано в чл.30, ал.1 от Наредбата.

С оглед представените множество епикризи, преди процесния период – СЪДЪТ приема за безспорно, че лицето е страдало от психично заболяване. Ищецът не може да доказва отрицателния факт на нелекуването си. За да е изпълнил задължението си по чл.30, ал.1 от Наредбата ответникът трябва да установи положителния факт, че за периода от 22.07.15г. до 05.08.15г., е провеждал лечение на ищеца, като подобни

данни не се установиха. В действителност, както се твърди в третата уточнителна молба от 08.09.20г. на л.51 с амбулаторен лист №480 от м.08.2015г. се установява конкретната диагноза. В тази връзка съдът съобразява този А.Л от 04.08.2015г. на л.66, видно от който е отразено споделянето от лицето, че чува гласове, както и е посочена като основна диагноза за първи път „пароиноидна шизофрения“, но следва да се има предвид, че данни за наличие на психическо разстройство безспорно са били налице. Приема се довода на ищеца, че е недопустимо да има няколко и то различни диагнози. Нито близките, нито ищецът сам с оглед изтърпяване на наказанието си - е могъл да предприеме конкретни мерки, за да подобри състоянието на психиката си. Видно от показанията на свидетеля, лицето непрекъснато се оплаквало, че има проблем. На наличието на подобен проблем в местата за лишаване от свобода -следва да се гледа особено отговорно, тъй като лицето е изолирано, с него не се провежда терапия, а в същото време - е в контакт с други лишени от свобода. т.е. в среда е с непрекъсната агресия и дразнителни, които фактури биха обострили състоянието му и биха изкривили представите му за света. Ответникът при условията на пълно доказване е следвало да установи, че е изпълнил задълженията си по чл.30, ал.1 от Наредбата, визиращ, че при съмнение за психично разстройство психологът съвместно с медицинския център правят психиатрични изследвания на л.с.. Подобни данни за периода няма. Дори да е имало изследване за други периоди /видно от доказателства -епикризи, АЛ/, то няма данни за проведена терапия и определено лечение.

Следователно съдът намира, че първия елемент от фактическия състав на исканезаконосъобразни бездействия е установено по делото. Установиха се и вреди от показанията на свидетеля, макар същите да не са обстоятелствени, е безспорно, че лицето е страдало, поради неказаната му медицинска помощ. Чувствал се е нервен, безпомощен, дори е ставал и по агресивен. Съдът приема, че е налице и причинна връзка, поради което исковата претенция за периода от 22.07.2015 до 05.08.2015г. е основателна, за периода от 04.03.2015г. до 22.07.2015г. е неоснователна и доколкото за целия период е 588,23лв. или по 117,65лв. месечно, то за посочените 15 дни се приема, че се претендира 58,83лв. или съдът намира същата за изцяло основателна, която сума следва да се присъди ведно с лихвата от датата на уреждането, или от крайната дата на периода.

За периода от 04.03.2015г. до 22.07.2015г с оглед влязлото в сила решение на АС-Пазарджик претенцията за разликата от 529,40лв. /588,23лв.-58,83лв/ е неоснователна и следва да се отхвърли.

По претенцията за юрк.възнаграждение –не следва да се присъжда такава, тъй като същата ще бъде за сметка на претендираното обезщетение, което е в нарушение на ЕКЗПЧ, в която насока има практика на ВАС.

С оглед изложеното, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

По иск на К. Д. И. ЕГН: [ЕГН] срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“

ОСЪЖДА ОТВЕТНИКА да заплати на ищеца сумата от 58,83лв. неимуществени вреди за периода от 22.07.2015г.. до 05.08.15г. следствие от непроведеното лечение на ищеца във връзка с заболяването му „пароидна шизофрения“, която сума се дължи с

лихвата, считано от 05.08.2015г..

ОТХВЪРЛЯ като недоказан иска за разликата от 529,40лв. /на пълния размер на иска от 588,23лв./ -за периода от 04.03.2015г. до 22.07.2015г., поради влязлото в сила решение на АС-Пазарджик по адм.дело №№142/20г..

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред тричленен състав на Административен съд София- град с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: